

Sygn. akt II AKa 46/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSA Andrzej Ulitko

Sędziowie SSA Halina Czaban

SSA Leszek Kulik (spr.)

Protokolant Magdalena Suchocka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Andrzeja Bury – upoważnionego przez Prokuratora Apelacyjnego do udziału w sprawie.

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 r.

sprawy :

1. **W. K. (1)** s. P. oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
2. **J. D. (1)** s. W. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
3. **A. U.** s.W. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
4. **W. U. (1)** s. S. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
5. **J. J. (1)** s. T. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k.
6. **I. D. (1)** s. M. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
7. **S. K. (1)** s. J. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych i pełnomocników oskarżyciela posiłkowego (...) S. A. z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt II K 42/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu J. D. (1) w pkt. III części dyspozytywnej wyroku, eliminuje z jego opisu frazy „z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze” i „wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa”, ustala, że udzielając W. K. (1) pomocy w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii, oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi ona z przestępstwa, tak przypisany czyn kwalifikuje z art. 292 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania i na podstawie art. 292 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

2. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu A. U. w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku, eliminuje z jego opisu frazy „z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze” i „wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa”, ustala, że udzielając W. K. (1) pomocy w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii, oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi ona z przestępstwa, tak przypisany czyn kwalifikuje z art. 292 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania i na podstawie art. 292 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

3. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu W. U. (1) w pkt. V części dyspozytywnej wyroku, eliminuje z jego opisu frazy „z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze” i „wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa”, ustala, że udzielając W. K. (1) pomocy w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii, oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi ona z przestępstwa, tak przypisany czyn kwalifikuje z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania i na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

4. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu J. J. (1) w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku, eliminuje z jego opisu frazy „z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej” oraz „wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa”, ustala, że udzielając J. D. (1) pomocy w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii przez W. K. (1), oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi ona z przestępstwa, tak przypisany czyn kwalifikuje z art. 292 § 1 k.k., przepis ten przyjmuje za podstawę skazania i na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

5. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu I. D. (1) w pkt. VII części dyspozytywnej wyroku, eliminuje z jego opisu frazy „z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze” i „wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa”, ustala, że udzielając pomocy w zbyciu przywłaszczonej uprzednio przez W. K. (1) folii, oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi ona z przestępstwa, tak przypisany czyn kwalifikuje z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania i na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

6. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu S. K. (1). w pkt. VIII części dyspozytywnej wyroku, eliminuje z jego opisu frazy „z góry powziętym zamiarze” oraz „wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa”, ustala, że udzielając W. K. (1) i A. U. pomocy w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii, oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi ona z przestępstwa, tak przypisany czyn kwalifikuje z art. 292 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania i na podstawie art. 292 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

7. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszają oskarżonym : J. D. (1), A. U., W. U. (1), J. J. (1), I. D. (1) i S. K. (1) na okresy próby wynoszące 2 (dwa) lata,

8. uchyla orzeczony w pkt. IX części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonych: W. K. (1), J. D. (1), A. U., W. U. (1), J. J. (1), I. D. (1) i S. K. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody.

9. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje W. K. (1) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej firmy (...) S. A w W. kwoty 976.486, 71 (dziewięćset siedemdziesiąt sześć tysięcy czterysta osiemdziesiąt sześć 71/100) złotych.

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych : W. K. (1) kwotę 2400 zł., J. D. (1) kwotę 1680 zł., W. U. (1) kwotę 980 zł. tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża ich pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących.

IV. Zwalnia oskarżonych A. U., J. J. (1), I. D. (1) i S. K. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

1. W. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 07.04.2011 roku do 21 lipca 2011r. roku w G. woj. (...), jako przedstawiciel handlowy firmy (...) S.A. O. (...) w G. działając wspólnie z M. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry podjętym zamiarem celem osiągnięcia korzyści majątkowej składając zamówienie na rzecz firmy (...) w B. M. P. (1) przywłaszczył powierzone mu dostawy z faktur nr (...) z dnia 07.04.2011r., kwota 45.490,32 zł, nr (...) z dnia 15.04.2011 r. kwota 18.097,67 zł, nr(...) z dnia 22.04.2011r. kwota 35.955,36 zł, nr (...)z dnia 27.04.2011r. kwota 35.955,36 zł, nr (...)z dnia 28.04.2011r. kwota 47.940,48 zł, nr (...)z dnia 05.05.2011r. kwota 47.940,48 zł, nr (...)z dnia 05.05.2011r. kwota 49.180,32 zł, nr(...) z dnia 06.05.2011r. kwota 49.593,60 zł, nr (...)z dnia 12.05.2011r. kwota 95.880,96 zł, nr (...) z dnia 24.05.2011r. kwota 109.322,40 zł, nr(...) z dnia 25.05.2011r. kwota 42.422,40 zł, nr (...)z dnia 30.05.2011r. kwota 47.940,48 zł, nr (...) z dnia 09.06.2011r. kwota 122.163,60 zł, nr(...) z dnia 14.06.2011r. kwota 49.121,28 zł, nr(...) z dnia 28.06.2011r. kwota 48.648,96 zł, nr (...) z dnia 28.06.2011r. kwota 50.184,40 zł, nr (...) z dnia 21.07.2011r. kwota 80.648,64zł to jest towar łącznej wartości 976.486,71 zł na szkodę W. O., który po zaniżonej cenie zbył ustalonym odbiorcom poza(...)w B., przy czym za zgodą M. P. (1) podrobił jego podpisy na fakturach VAT nr (...) z dnia 22.04.2011r. nr (...)z dnia 14.05.2011r. i drukach (...) z dnia 22.04.2011r., (...)z dnia 25.05.2011r., nr (...) z dnia 14.06.2011r., nr (...) z dnia 28.04.2011r.

tj. o czyn z art. 284§2kk w zb. z art. 270§1kk w zw. z art. 294§1kk w zw. z art. 12 kk i art. 11§2kk.

2. J. D. (1) został oskarżony o to, że:

IV. W okresie od 6 maja 2011r do 21 lipca 2011 roku w W. i S. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii na szkodę W. O. z dostaw z dnia:

- 6 maja 2011r. nr faktury (...) wartości 49.593,60 zł,

- 24 maja 2011r. nr faktury (...) wartości 109.322,40 zł,

- 25 maja 2011r. nr faktury (...) wartości 42.422,40 zł,

- 30 maja 2011r. nr faktury (...) wartości 47.940,48 zł,

- 28 czerwca 2011r, nr faktury (...) wartości 50.184,40 zł,

- 21 lipca 2011r nr faktury (...) wartości 80.648,64 zł

tj. folie znacznej wartości w wysokości łącznej 380.111,92 zł wiedząc, iż pochodzą one z przestępstwa zbył ją ustalonym częściowo nabywcom za cenę niższą od zafakturowanej,

tj. o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 294§1kk w zw. z art. 12 kk.

3. A. U. został oskarżony o to, że:

V. w okresie od 27 kwietnia 2011 roku do 12 maja 2011 roku w K. i L. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii na szkodę W. O. z dostaw z dnia:

- 27 kwietnia 2011r. na fakturę nr (...) wartości 35.955,36 zł,
- 28 kwietnia 2011r. na fakturę nr (...) wartości 47.940,48 zł
- 5 maja 2011r. na fakturę (...) wartości 47.940,48 zł podpisując się na (...) – T.,
- 5 maja 2011r. na fakturę (...) wartości 49.180,32 zł
- 12 maja 2011r na fakturę (...) wartości 95.880,96 zł podpisując się na (...)– Z. to jest folie znacznej wartości w wysokości łącznej 276.897,60 zł wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, zbył ją częściowo ustalonym nabywcom za cenę niższą od zafakturowanej

tj. o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 294§1kk i w zw. z art. 12 kk.

4. W. U. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 7 kwietnia 2011r. do 22 kwietnia 2011r. w miejscowości W. i K. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry podjętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii na szkodę W. O. z dostaw z dnia:

- 7 kwietnia 2011r. na fakturę nr (...) wartości 45.490,32 zł,
- 15 kwietnia 2011r. na fakturę nr (...) wartości 18.097,67 zł
- 22 kwietnia 2011r. na fakturę (...) wartości 35.955,26 zł tj. folię łącznej wartości 99.543,35 zł i wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, zbył je nieustalonym nabywcom za cenę niższą od zafakturowanej

tj. o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 12 kk.

5. J. J. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w dniu 24 maja 2011r. w S. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od J. D. (1) 80 rolek folii (...)750 wartości 24.796,80 zł i 84 rolek folii (...) 500 wartości 20.973,96 zł wiedząc o tym, iż folia ta łącznej wartości 45.743,76 zł pochodzi z przestępstwa przywłaszczenia dostawy na fakturę nr (...) na kwotę 109.322,40 zł płacąc cenę niższą od fakturowanej

tj. o czyn z art. 291§1kk.

6. I. D. (1) został oskarżony o to, że:

VIII. w dniu 25 maja 2011r oraz 9 czerwca 2011r. w S. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze w krótkich odstępach czasu nabył od J. D. (1) i W. K. (1), uzyskaną poprzez przywłaszczenia folię na szkodę W. O. z dostawy:

- 25 maja 2011r. nr faktury (...) wartości 42.422,40 zł,
- oraz W. K. (1) z dostawy:
- 9 czerwca 2011r nr faktury (...) wartości 122.163,80 zł,

tj. folię łącznej wartości 164.584 złote wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa płacąc cenę niższą od fakturowanej, tj. o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 12 kk.

7. S. K. (1) został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od 28 kwietnia 2011r. do 12 maja 2011r w W. M. i L. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarze i w krótkich odstępach czasu, celem osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od A. U.i W. K. (1) przywłaszczoną uprzednio folię na szkodę W. O. z dostaw

- 28 kwietnia 2011 roku na fakturę nr (...) wartości 47.940,48 zł,

- 5 maja 2011r. na fakturę nr (...) wartości 47.940,48 zł

- 5 maja 2011r. na fakturę nr (...) wartości 49.180,32 zł,

- 12 maja 2011r. na fakturę nr (...) wartości 95.880,96 zł

tj. folię łącznej znacznej wartości w kwocie 240.942,18 zł, o której wiedział, iż pochodzi z przestępstwa płacąc za nią cenę niższą od fakturowanej

tj. o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 294§1kk i w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 12 listopada 2013r., sygn. akt II K 42/12

I. Oskarżonego **W. K. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 7 kwietnia 2011 roku do 21 lipca 2011 roku w G. woj. (...), jako przedstawiciel handlowy firmy (...) S.A. w W. (...) w G. w krótkich odstępach czasu i z góry podjętym zamiarem celem osiągnięcia korzyści majątkowej składając zamówienie na rzecz firmy (...) w B. M. P. (1) przywłaszczył powierzone mu dostawy folii, którą zbył po cenie niższej od fakturowanej odbiorcom poza (...) w B. z faktur: nr (...) z dnia 7 kwietnia 2011 roku na kwotę 45490,32 złotych, nr (...) z dnia 22 kwietnia 2011 roku na kwotę 35955,36 złote, nr (...) z dnia 27 kwietnia 2011 roku na kwotę 35955,36 złote, nr (...) z dnia 28 kwietnia 2011 roku na kwotę 47940,48 złote, nr (...) z dnia 5 maja 2011 roku na kwotę 47940,48 złote, nr (...) z dnia 5 maja 2011 roku na kwotę 49180,32 złote, nr (...) z dnia 6 maja 2011 roku na kwotę 49593,60 złote, nr (...) z dnia 12 maja 2011 roku na kwotę 95880,96 złotych, nr (...) z dnia 24 maja 2011 roku na kwotę 109322,40 złote, nr (...) z dnia 25 maja 2011 roku na kwotę 42422,40 złote, nr (...) z dnia 30 maja 2011 roku na kwotę 47940,48 złote, nr (...) z dnia 9 czerwca 2011 roku na kwotę 122163,60 złote, nr (...) z dnia 14 czerwca 2011 roku na kwotę 49121,28 zł, nr (...) z dnia 28 czerwca 2011 roku na kwotę 50184,40 złote, nr (...) z dnia 21 lipca 2011 roku na kwotę 80648,64 złotych, - mienie o znacznej wartości w kwocie łącznej 909740,08 złote na szkodę (...) S.A. w W., przy czym w celu użycia za autentyczne podrobił podpisy M. P. (1) na fakturach VAT: nr (...) z dnia 22 kwietnia 2011 roku i nr (...) z dnia 14 maja 2011 roku, tj. czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., skazał z art. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, § 2, i § 3 k.k. karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

III. Oskarżonego **J. D. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 6 maja 2011 roku do 21 lipca 2011 roku w W. i S. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, przyjął a następnie zbył za cenę niższą od fakturowanej na szkodę (...) S.A. w W. z dostaw z dni: 6 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 49593,60 złote, 24 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 109322,40 złote, 25 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 42422,40 złote, 30 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 47940,48 złote, 28 czerwca 2011 roku z faktury nr (...) wartości 50184,40 złote, 21 lipca 2011 roku z faktury nr (...) wartości 80648,64 złote, - mienia o znacznej wartości w kwocie łącznej 380111,92 złote na szkodę (...) S.A. w W., tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., skazał z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i z mocy

art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1, §2, i §3 k.k. karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

IV. Oskarżonego **A. U.** uznał za winnego tego, że w okresie od 27 kwietnia 2011 roku do 12 maja 2011 roku w K., W. M. i L. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, przyjął a następnie zbył za cenę niższą od fakturowanej z dostaw, na szkodę (...) S.A. w W. z dostaw z dni: - 27 kwietnia 2011 roku z faktury nr (...) wartości 35955,36 złote, 28 kwietnia 2011 roku z faktury nr (...) wartości 47940,48 złote, 5 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 47940,48 złote, 5 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 49180,32 złote, 12 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 95880,96 złotych, - mienia o znacznej wartości w kwocie łącznej 276897,60 złote na szkodę (...) S.A. w W., tj. o czyn z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., skazał z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 §2 k.k. i z mocy art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1, §2, i §3 k.k. karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

V. Oskarżonego **W. U. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 7 kwietnia 2011 roku do 22 kwietnia 2011 roku w miejscowości K. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry podjętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, przyjął a następnie zbył za cenę niższą od fakturowanej z dostaw, na szkodę (...) S.A. w W. z dni: - 7 kwietnia 2011 roku z faktury nr (...) na kwotę 45490,32 złotych, - 22 kwietnia 2011 roku z faktury nr (...) na kwotę 35955,36 złotych, - mienia w kwocie łącznej 81445,68 złote na szkodę (...) S.A. w W., tj. o czyn z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., skazał z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z mocy art. 291 §1 k.k. wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1, §2, i §3 k.k. karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

VI. Oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego tego, że w dniu 24 maja 2011 roku w S. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł J. D. (1) w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii przez W. K. (1) wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, przyjął, a następnie zbył za cenę niższą od fakturowanej z dostawy, na szkodę (...) S.A. w W. w postaci: 80 rolek folii 750 wartości 24796,80 złote i 84 rolek folii 500 wartości 20973,96 złote o łącznej wartości 45743,76 złote z faktury nr (...), tj. o czyn z art. 291 §1 k.k., skazał z art. 291 §1 k.k. i z mocy art. 291 §1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1, §2, i §3 k.k. karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

VII. Oskarżonego **I. D. (1)** uznał za winnego tego, że w dniach: 25 maja 2011 roku oraz 9 czerwca 2011 roku w S. woj. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z góry powziętym zamiarze w krótkich odstępach czasu pomógł w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii przez W. K. (1) wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, przyjął, a następnie zbył za cenę niższą od fakturowanej na szkodę (...) S.A. w W. z dostaw z dni: 25 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 42422,40 złote, 9 czerwca 2011 roku z faktury nr (...) wartości 122163,80 złote, mienia w kwocie łącznej 164586,20 złote na szkodę (...) S.A. w W., tj. o czyn z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., skazał z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z mocy art. 291 §1 k.k. wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1, §2, i §3 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

VIII. Oskarżonego **S. K. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 28 kwietnia 2011 roku do 12 maja 2011 roku w W. M. i L. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarze w krótkich odstępach czasu pomógł W. K. (1) i A. U. w zbyciu przywłaszczonej uprzednio folii wiedząc, iż pochodzi ona z przestępstwa, przyjął a następnie zbył za cenę niższą od fakturowanej na szkodę (...) S.A. w W. z dostaw z dni: - 28 kwietnia 2011 roku z faktury nr (...) wartości 47940,48 złote, 5 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 47940,48 złote, 5 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 49180,32 złote, 12 maja 2011 roku z faktury nr (...) wartości 95880,96 złotych, - mienia o znacznej wartości w kwocie łącznej 240942,24 złote na szkodę (...) S.A. w W., tj. o czyn z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., skazał z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 §2 k.k. i z mocy art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k.

wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1, §2, i §3 k.k. karę grzywny w liczbie 110 stawek dziennych i wysokości każdej stawki dziennej w kwocie 50,00 złotych.

IX. Z mocy art. 46 §1 k.k. orzekł tytułem naprawienia wyrządzonej szkody w części na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) S.A. w W. od: W. K. (1) kwotę 15000,00 złotych, J. D. (1), A. U., I. D. (1), S. K. (1) kwoty po 10000,00 złotych, W. U. (1) kwotę 5000,00 złotych, J. J. (1) kwotę 3000,00 złotych. . X. Z mocy art. 69 §1 i §2 k.k., art. 70§1 pkt 1 kk, oskarżonym: J. D. (1), A. U., I. D. (1), S. K. (1), W. U. (1), J. J. (1) wykonanie kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okresy próby po 2 lata. . XI. Zasądził od oskarżonych koszty sądowe w częściach ich dotyczących tytułem zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych wydatków od chwili wszczęcia postępowania, w tym opłaty w kwotach od: W. K. (1) – 2400,00 złotych, J. D. (1) – 1680,00 złotych, A. U.– 1380,00 złotych, W. U. (1) – 980,00 złotych, J. J. (1) – 520,00 złotych, I. D. (1) – 1180,00 złotych, S. K. (1) – 1280,00 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli: pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonych: W. K. (1), J. D. (1), A. U., W. U. (1), J. J. (1) i I. D. (1).

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego na podstawie art. 427§1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46§1 kk poprzez orzeczenie względem oskarżonych W. K. (1), J. D. (1), A. U., W. U. (1), J. J. (1), I. D. (1), S. K. (1), obowiązku naprawienia szkody w części, podczas, gdy spełnione zostały przesłanki do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w całości oraz solidarnie przez oskarżonych.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez:

I. orzeczenie wobec S. K. (1), W. U., W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 240.942,18 złotych

II. orzeczenie wobec I. D. (1), J. D. (1), W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 42.422,40 złotych

III. orzeczenie wobec I. D. (1), W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 122.163,80 złotych

IV. orzeczenie wobec J. J. (1), J. D. (1), W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 45.743,76 złotych

V. orzeczenie wobec W. U. (1), W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 81.445,68 złotych

VI. orzeczenie wobec A. U., W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 35.955,36 złotych

VII. orzeczenie wobec J. D. (1), W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody solidarnie na rzecz (...) S.A. w kwocie 291.945,76 złotych

VIII. orzeczenie wobec W. K. (1) obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w kwocie 49.091,12 złotych.

Obrońca oskarżonego W. K. (1) na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

- art. 2§1 pkt 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich poprzez domniemanie winy oskarżonego,

- art. 5§2 kpk poprzez uznanie winy oskarżonego W. K. (1) i uznanie, iż ten oskarżony nie przekazywał kwot pieniędzy dla oskarżonego M. P. (1), podczas gdy w przypadku oskarżonego M. P. (1) Sąd meriti te same okoliczności – odnośnie możliwości przekazywania pieniędzy – uznał za wątpliwości nie dające się usunąć co w skutku doprowadziło do uniewinnienia M. P. (1),

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, a tym samym przyjęcie, iż W. K. (1) za sprzedaż foli w imieniu (...) S.A. nie przekazywał pieniędzy dla M. P. (1), podczas gdy z zebranego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego P. oraz świadka A. B. wnika, iż oskarżony W. K. (1) przekazywał bezpośrednio do rąk M. P. (1) pieniądze ze sprzedaży foli,

- art. 167 kpk i 352 kpk poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu przez Sąd Okręgowy w Łomży dowodu w postaci przesłuchania świadka A. K., o którym mówił oskarżony W. K. (1) na rozprawie w dniu 26 marca 2013r. – na okoliczność przekazywania pieniędzy ze sprzedaży foli dla M. P. (1), a nadto z rachunku bankowego należącego do oskarżonego M. P. (1) – na okoliczność ustalenia częstotliwości i wysokości wpłat dokonywanych przez oskarżonego oraz czy pokrywają się z terminami odbioru foli przez zamawiających,

- art. 410 kpk w zw. z art. 366§1 kpk i z art. 289§1 i 2 kpk poprzez zaniechanie odczytania wyjaśnień oskarżonego M. P. (1), które złożył na etapie postępowania przygotowawczego,

- art. 424§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy – a mianowicie do kwestii:

- przekazywania pieniędzy przez W. K. (1) dla M. P. (1) za sprzedaż foli co potwierdzili obaj oskarżeni, a Sąd przyjął w swoim uzasadnieniu (atr. 17, 34), a nadto również znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka A. B.

- art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez brak pełnego omówienia dowodów w sprawie wskazujących na zawinienie oskarżonego W. K. (1), a poprzestanie na stwierdzeniu, iż w „kontekście całościowej oceny zachowania się W. K. (1) stanowi to klasyczny przykład przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mienia”, a dodatkowo przyjęcie, iż „bezsposornie udowodniono oskarżonemu także to, że nie miał on zamiaru przekazywania M. P. (1) zwrotu otrzymanych pieniędzy”, podczas gdy z uzasadnienia Sądu wynika, iż oskarżony M. P. (1) przyjmował pieniądze za sprzedaną folię od oskarżonego W. K. (1).

2. Błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na kształt orzeczenia a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż:

- oskarżony W. K. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego przy uwzględnieniu faktu, iż oskarżony M. P. (1) otrzymywał pieniądze za sprzedaną folię – co również przyznał w swoich obszernych wyjaśnieniach (rozprawa z dnia 26 marca 2013r.), prowadzić winno do wniosków przeciwnych,

- niewiarygodność wyjaśnień oskarżonego W. K. (1) wynika z wyjaśnień między innymi A. U., podczas gdy tenże oskarżony odmówił składania wyjaśnień na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania sądowego.

Na podstawie art. 437§1 kpk wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Jednocześnie z ostrożności procesowej, w przypadku uznania przez Sąd II instancji, iż powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt. 4 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu polegającą na wymierzeniu W. K. (1) kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym postawy oskarżonego W. K. (1) i odniesieniu jego sposobu zachowania przed zdarzeniem, w jego trakcie, jak i po zdarzeniu, dawało podstawę do wymierzenia kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Dodatkowo na podstawie art. 427§2 kpk w zw. z art. 452§2 kpk wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków w osobach: A. K., Z. B., W. P. na okoliczność wykazania, iż oskarżony W. K. (1) w okresie stawianych zarzutów przekazywał znaczne kwoty dla oskarżonego M. P. (1) pochodzące ze sprzedaży folii.

Obrońca oskarżonego J. D. (1) na podstawie art. 444 kpk i art. 438 pkt 3 kpk zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu za nieprawdziwe wyjaśnień złożonych przez oskarżonego J. D. (1) w postępowaniu przygotowawczym i ustaleniu jego winy w oparciu o pozostały, budzący poważne wątpliwości materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1) i świadka A. B. którzy mieli interes w tym, aby odpowiedzialność karną nakierować na J. D. (1).

Wniósł o:

uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Obrońca oskarżonego A. U. na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1. Obrzęp przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

- art. 2§1 pkt 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5§1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinięcia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich poprzez domniemanie winy oskarżonego, przejawiającą się przede wszystkim w przyjęciu, iż oskarżony A. U. wiedział, że folia pochodzi z przestępstwa, a nadto miał świadomość, iż zbywa folię po cenie niższej niż zafakturowana, podczas gdy oskarżony faktur nie otrzymał i nie mógł wiedzieć jaka wartość się na fakturach pojawi,

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, a tym samym przyjęcie, iż A. U. miał świadomość, iż kupowana folia pochodzi z przestępstwa, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony dokonywał zakupu folii bezpośrednio u przedstawiciela dealera na ten region, folia była dostarczana oznakowanymi pojazdami dostawcy za pośrednictwem jego pracowników, wystawiane były dokumenty sprzedaży, a płatność następowała poprzez upoważnionego pracownika dealera, a nadto poprzez nadanie wiarygodności zeznaniom świadka Z. K. podczas gdy świadek ten jako pełnomocnik pokrzywdzonego był obecny przy przesłuchaniach niektórych świadków na etapie postępowania przygotowawczego,

- art. 410 kpk w zw. z art. 366§1 kpk i z art. 389§1 i 2 kpk poprzez zaniechanie odczytania wyjaśnień oskarżonego M. P. (1), które złożył na etapie postępowania przygotowawczego,

- art. 424§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy – a mianowicie do kwestii:

- przekazania pieniędzy przez W. K. (1) dla M. P. (1) za sprzedaż folii co potwierdzili obaj oskarżeni, a Sąd przyjął w swoim uzasadnieniu (str. 17),

- świadomości oskarżonych odnośnie faktu pochodzenia folii z ewentualnego przestępstwa,

- art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez brak pełnego omówienia dowodów w sprawie wskazujących na zawinienie oskarżonego A. U., a poprzestanie na ogólnym stwierdzeniu, iż „oceniając zebrany materiał dowodowy w sprawie przyjąć należy, iż oskarżony A. U. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa” czy „w realiach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że oskarżony A. U. miał świadomość, że otrzymana dostawa folii pochodzi z przestępstwa” bez wskazania jakich dowodów wskazują na świadomość i wiedzę oskarżonego A. U., że zakupowana folia pochodzi z przestępstwa, a nadto omówienia sześciu oskarżonych w identyczny sposób w uzasadnieniu wyroku powielając ogólne ww. sformułowania, bez wskazania konkretnych dowodów na których Sąd meriti oparł swoje rozstrzygnięcie.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na kształt orzeczenia a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż:

- oskarżony A. U. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego przy uwzględnieniu faktu, iż cena zakupu folii przez oskarżonego była o kilkanaście procent niższa od ceny detalicznej, folia była dostarczana przez oznakowane samochody służbowe firmy (...), towar był zamawiany u autoryzowanego przedstawiciela danej firmy w regionie wskazuje na możliwość przyjęcia, iż oskarżony nie miał żadnej świadomości, iż folia pochodzi z przestępstwa,

- niewiarygodność wyjaśnień oskarżonego W. K. (1) wynika z wyjaśnień między innymi (...) podczas, gdy tenże oskarżony odmówił składania wyjaśnień zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania sądowego.

Na podstawie art. 427§1 kpk wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Obrońca oskarżonego W. U. (1) na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

- art. 2§1 pkt 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5§1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich poprzez domniemanie winy oskarżonego,

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, a tym samym przyjęcie, iż W. U. (1) miał świadomość, iż kupowana folia pochodzi z przestępstwa, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony dokonywał zakupu folii bezpośrednio u przedstawiciela dealera na ten region, folia była dostarczana oznakowanymi pojazdami dostawcy za pośrednictwem jego pracowników, wystawiane były dokumenty sprzedaży, a płatność następowała poprzez upoważnionego pracownika dealera, a nadto poprzez nadanie wiarygodności zeznaniom świadka Z. K., podczas gdy świadek ten jako pełnomocnik pokrzywdzonego był obecny przy przesłuchaniach niektórych świadków na etapie postępowania przygotowawczego,

- art. 410 kpk w zw. z art. 366§1 kpk i z art. 389§1 i 2 kpk poprzez zaniechanie odczytania wyjaśnień oskarżonego M. P. (1), które złożył na etapie postępowania przygotowawczego,

- art. 424§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy – a mianowicie do kwestii:

- przekazania pieniędzy przez W. K. (1) dla M. P. (1) za sprzedaż folii co potwierdzili obaj oskarżeni, a Sąd przyjął w swoim uzasadnieniu (str. 17),

- świadomości oskarżonych odnośnie faktu pochodzenia folii z ewentualnego przestępstwa,

- art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez brak pełnego omówienia dowodów w sprawie wskazujących na zawinienie oskarżonego W. U. (1), a poprzestanie na ogólnym stwierdzeniu, iż „oceniając zebrany materiał dowodowy w sprawie przyjąć należy, iż oskarżony W. U. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa” czy „w realiach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że oskarżony W. U. (1) miał świadomość, że otrzymana dostawa folii pochodzi z przestępstwa” bez wskazania jakie dowody wskazują na świadomość i wiedzę oskarżonego W. U. (1), że zakupowana folia pochodzi z przestępstwa, a nadto omówienia sześciu oskarżonych w identyczny sposób w uzasadnieniu wyroku powielając ogólne ww. sformułowania, bez wskazania konkretnych dowodów na których Sąd meriti oparł swoje rozstrzygnięcie.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na kształt orzeczenia a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż:

- oskarżony W. U. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego przy uwzględnieniu faktu, iż cena zakupu folii przez oskarżonego była o kilkanaście procent niższa od ceny detalicznej, folia była dostarczana przez oznakowane samochody służbowe firmy (...), towar był zamawiany u autoryzowanego przedstawiciela danej firmy w regionie wskazuje na możliwość przyjęcia, iż oskarżony nie miał żadnej świadomości, iż folia pochodzi z przestępstwa,

- niewiarygodność wyjaśnień oskarżonego W. K. (1) wynika z wyjaśnień między innymi A. U. podczas gdy tenże oskarżony odmówił składania wyjaśnień zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania sądowego.

Na podstawie art. 427§1 kpk wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Obrońca oskarżonego J. J. (1) zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie – art. 4 oraz 5§2 kpk poprzez wybiórcze potraktowanie materiału dowodowego w sprawie, błędnej i jednostronnej ocenie oraz analizie dowodów, a także rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. J. (1) w szczególności:

- dowolne odmówienie wiarygodności konsekwentnym i logicznym wyjaśnieniom oskarżonego J. J. (1), z których jednoznacznie wynika, że oskarżony nie miał świadomości, iż nabywana folia (...)pochodziła z przestępstwa;

- dowolne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego J. D. (1), który w wyniku wcześniejszej wieloletniej i prawidłowej współpracy z (...) S.A. nie mógł mieć świadomości, iż W. K. (1) dostarcza mu folię pochodzącą z przestępstwa przywłaszczenia;

- dowolne pominięcie dla oceny zachowania oskarżonego okoliczności sprzedaży przedmiotowej folii wskazującej na jej legalne pochodzenie

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez niezasadne przyjęcie, iż oskarżony J. J. (1) popełnił zarzucany mu w akcie oskarżenia czyn z art. 291§1 kk, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest niejednoznaczny i budzący uzasadnione wątpliwości co do jego sprawstwa.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427§1 kpk wniósł o:

1) zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego I. D. (1) zaskarżył wyrok w całości na jego korzyść zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, mianowicie:

a) art. 4, 7 kpk, która to obraza miała wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia, a polegała na błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym na rozprawie, który przyznał się do winy składając obszernie wyjaśnienia, a które to wyjaśnienia nie pozwalają na przyjęcie, że popełnił zarzucany mu czyn bowiem folia była przywożona samochodami firmowymi oskarżyciela posiłkowego, a na część dostarczonej do jego gospodarstwa foli została wystawiona faktura VAT Nr (...) z dnia 2 czerwca 2011r. przez uniewinnionego przez Sąd oskarżonego M. P. (1), a cena pozostałej i dostarczonej foli nie odbiegała od ceny fakturowanej i ceny obowiązującej w tym czasie na rynku lokalnym,

b) przepisu art. 5§2 kpk, która to obraza miała wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia, a polegała na rozstrzygnięciu nie dających usunąć się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał wpływ na treść tegoż orzeczenia, a polegał na przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn, w sytuacji gdy w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak było do tego podstaw bowiem dostarczona samochodami firmowymi na gospodarstwo rolne oskarżonego I. D. (1) folia była sprzedawana w cenie foli sprzedawanej przez innych dostawców i w cenie wcześniej fakturowanej przez sprzedawcę M. P. (1),

3) naruszenie prawa materialnego a w szczególności art. 46§1 kk, co polegało na błędnej jego wykładni i niewłaściwym zastosowaniu co następnie rzutowało orzeczeniem naprawienia wyrządzonej szkody na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) S.A. w sytuacji gdy nie jest wiadomo jaka jest wysokość szkody i czy faktycznie szkoda ta istnieje bowiem jak to wynika z wyjaśnień oskarżonego M. P. (1) pokrzywdzony w stosunku do niego skierował sprawę o zapłatę podobnie jak do innych oskarżonych w tej sprawie.

Wskazując na powyższe wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego I. D. (1) od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łomży do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońców J. D. (1), A. U., W. U. (1), I. D. (1), J. J. (1) oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w części okazały się zasadne i w efekcie doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku. Natomiast apelacja obrońcy W. K. (1) jako całkowicie bezzasadna nie została uwzględniona.

Ustosunkowując się na wstępie do zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców zacząć należy od konstatacji, że większość z kwestii podnoszonych przez skarżących była powielana we wniesionych środkach odwoławczych i stanowiła element wspólny, co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do stawianych w tym zakresie zarzutów i wspierającej je argumentacji.

Na plan pierwszy wysuwa się zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. podniesiony przez obrońców: W. K. (1), A. U., I. D. (1), J. J. (1) i W. U. (1). Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że wszyscy oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez skarżących.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo* (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje też przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX 126421).

Odnosząc się z kolei do podniesionego w apelacjach zarzutu obrazy pozostałych przepisów postępowania należy przypomnieć, że tego rodzaju zarzut powinien być sformułowany precyzyjnie, a nie w sposób ogólnikowy bez wskazania konkretnych faktów i okoliczności stanowiących podstawę wysuwanych zarzutów, z czym mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Wskazane mankamenty nie pozwalają bowiem na głębszą polemikę z tezami środka odwoławczego w tej części.

Wydaje się, że skarżący nie dostrzegają również i tego, iż podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9), który stwierdził, że zarzut obrazy prawa procesowego powinien się opierać na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie norm o charakterze ogólnym, taki zaś charakter mają powołane przez skarżących przepisy art. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k.

Analiza akt sprawy wskazuje również, że M. P. (1) na etapie postępowania przygotowawczego był tylko raz przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w dniu 6 listopada 2012 r., kiedy to oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 838). Na rozprawie sądowej w dniu 26 marca 2013 r. M. P. (1) złożył natomiast obszernie i wyczerpujące wyjaśnienia (k. 1124). W tym przypadku nie zachodziły zatem ustawowe przesłanki określone w art. 389 § 1 k.p.k. obligujące Sąd do odczytania na rozprawie jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego albowiem nie zaistniały wskazane w tym przepisie podstawy. W konsekwencji brak jest również uzasadnienia dla stawianej przez apelujących tezy o obrazie art. 410 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 389 § 1 k.p.k.

Niewątpliwie ujawniony mechanizm zaistniałego proceduru prowadzić musi do konkluzji, że przywłaszczeniu mienia na tak wielką skalę sprzyjało nieprzestrzeganie procedur przez pracowników pokrzywdzonej firmy, jednak to ustalenie nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej W. K. (1) i pozostałych oskarżonych, podobnie jak zgłaszane przez skarżących podstawy do poszerzenia kręgu osób, które winny być pociągnięte do odpowiedzialności karnej. Dlatego też głębsza polemika z tezami środka odwoławczego w tej części jest bezprzedmiotowa.

Skarżący trafnie natomiast zauważają, że podstawy do oceny wiarygodności wyjaśnień W. K. (1) nie mogą stanowić wyjaśnienia A. U., który zarówno na etapie postępowania przygotowawczego i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy składania wyjaśnień (k. 816, 163 v). Ustalenia Sądu I instancji zawarte na stronie 46 uzasadnienia jakoby stanowiły one pomówienie W. K. (1) są więc niewątpliwie błędne. Analiza podniesionego błędu prowadzi jednak do konkluzji, że nie mógł mieć on wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, a w konsekwencji nie może prowadzić do jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odniesieniu do apelacji obrońcy W. K. (1).

Sąd Okręgowy po dokonaniu wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, zajął trafne stanowisko w przedmiocie winy W. K. (1). Wnikliwa analiza tego materiału prowadzi do wniosku, że ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie są w pełni prawidłowe, a w konsekwencji podniesione w apelacji obrońcy zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych jawią się jako całkowicie bezpodstawne.

Nie znajdują też one potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego przewodu sądowego, które wskazują, że Sąd pierwszej instancji poczynił w tym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął z nich właściwe wnioski. Swoje stanowisko w tym przedmiocie w sposób wyczerpujący i zgodny z wymogami art. 424 k.p.k. przedstawił w uzasadnieniu wydanego wyroku, gdzie dokonał oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie zgodnie z dyspozycją art. 92 i 410 k.p.k. ze wskazaniem dowodów, które przyjął za podstawę swych ustaleń.

Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca, pozbawiona błędów i nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów nie uchybia też zasadom określonym w art. 4 i 5 k.p.k. W istocie apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Zawartej w niej argumentacji nie sposób podzielić.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że W. K. (1) w okresie objętym zarzutem działając z góry podjętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczył powierzone mu dostawy folii, którą zbył po cenie niższej od fakturowanej odbiorcom poza (...) w B., przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości tj. w łącznej kwocie 909.740, 08 zł. na szkodę (...) S. A. w W.. Jednocześnie w tym samym czasie w celu użycia za autentyczne podrobił podpisy M. P. (1) na dwóch fakturach VAT nr (...) z dnia 22 kwietnia 2011 r. i nr(...) z dnia 14 maja 2011 r.

Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach nie przeczył, że na przedmiotowych fakturach podpisał się nazwiskiem M. P. (1), przy czym utrzymywał, że uczynił to każdorazowo za jego zgodą. Jednak M. P. (1) kategorycznie zaprzeczył, aby wyraził na to zgodę. Przyznał, że znany jest mu jeden przypadek, kiedy to W. K. (1) podpisał się za niego. Jednak nigdy nie wyraził zgody na to, aby podpisał się jego nazwiskiem (k. 1162 v).

Zaprzeczył również, aby osobiście zamawiał towar w postaci folii która została wskazana w fakturach objętych aktem oskarżenia lub też aby potwierdzał u magazyniera firmy (...) S. A. w W. (...) w G. zamówienia składane przez W. K. (1) (k. 1126). Twierdził kategorycznie, że nic nie wiedział o takich zamówieniach (k. 1163). Oskarżony nie przekazał mu również pieniędzy za folię z tychże faktur (k. 1161).

Nie ulega natomiast wątpliwości, że W. K. (1) sam brał folię z magazynu(...) w G. bez żadnych dokumentów (zeznania magazynierów : M. B. k. 405, K. B. k. 1179). Bezsporną jest również kwestia, że będąca przedmiotem postępowania folia została zbyta z jego udziałem. Oskarżony otrzymał również pieniądze z jej sprzedaży co wynika z wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadka Z. K.. Zeznał on mianowicie, że zorganizował spotkanie z udziałem J. D. (1), W. U. (1), A. U. podczas którego wszyscy oświadczyli, że zapłacili W. K. (1) za nabyty od niego towar w postaci folii (k. 1320 v). I. D. (1) i J. J. (1) nie kwestionowali również faktu nabycia przedmiotowej folii po cenie niższej od fakturowej i dokonania zapłaty za dostarczony im towar.

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku wskazał na jakiej podstawie przyjął wskazany materiał dowodowy obciążający oskarżonego za wiarygodny, a Sąd Apelacyjny zawartą tam argumentację w pełni podzielił. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, w tym współoskarżonych, wynika jednoznacznie, że zamówiona przez W. K. (1) folia objęta zarzutem została następnie przez niego zbyta poniżej jej wartości fakturowej. W przypadku folii (...) różnica w cenie sięgała nawet 50 zł. za jedną rolkę. Oczywistym jest zatem fakt, że oskarżony działał z góry powziętym zamiarem przywłaszczenia tej folii. Sprzedając ją poniżej jej wartości wynikającej z faktury nie miał już możliwości przekazania wskazanych tam kwot na rzecz poza (...) w B., albowiem nie dysponował taką sumą pieniędzy. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji prawidłowo skonstatował, że oskarżony już w momencie składania zamówienia nie miał zamiaru przekazania uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy M. P. (1).

Przychylić się więc należy do stanowiska, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu przestępstwa określonego w art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Oceny tej nie mogą też zmienić zeznania świadka A. B. z których wynika jedynie, że oskarżony miał przekazywać M. P. (1) jakieś kwoty pieniędzy, co nie oznacza, że relacje świadka dotyczą pieniędzy z faktur objętych aktem oskarżenia. Z kolei zawnioskowany przez obrońcę W. P. przesłuchany na rozprawie apelacyjnej zaprzeczył, aby był kiedykolwiek świadkiem przekazywania przez W. K. (1) pieniędzy M. P. (1).

Z pewnością część pieniędzy została przez oskarżonego przekazana co przyznaje również M. P. (1). Takie zachowanie oskarżonego mogło być też elementem celowej strategii obliczonej na wzbudzenie jego zaufania i ukrycie procederu. Niewątpliwie część transakcji z udziałem oskarżonego była prawidłowa na co wskazuje zabezpieczona dokumentacja. Gdyby bowiem oskarżony od samego początku prowadził swój proceder i zamawiając towar w magazynie nie przekazywał żadnych kwot pieniędzy, proceder ten zostałby natychmiast ujawniony i nie osiągnąłby takich rozmiarów. Sprzyjała temu również niefrasobliwa postawa samego M. P. (1), który bezgranicznie wierzył w uczciwość W. K. (1) i nie weryfikował na bieżąco dokumentacji, składanych przez oskarżonego w imieniu jego firmy zamówień i wpływów środków finansowych na rachunek bankowy. Gdyby tak uczynił to szybko zorientowałby się, że część dokumentów(...) nie jest podpisana przez odbiorców, zaś wystawiane przez niego faktury, nie mają pokrycia w uzyskiwanych wpływach finansowych. Dobitym przykładem braku elementarnej dbałości o swoje mienie jest potwierdzenie przez niego faksem zamówienia towarów składanych w imieniu jego firmy, którego nie otrzymał na prośbę przedstawicieli (...)w G. (k. 606 – 611, 1178 v). Sąd I instancji, co wynika z treści uzasadnienia, również przyjął, że oskarżony przekazał część pieniędzy za sprzedaną folię M. P. (1), co nie oznacza wystąpienia w nim sprzeczności i zaistnienia podniesionej w apelacji obrazu art. 424 § 1 k.p.k.

Wbrew wywodom skarżącego dowodem zaistnienia tego rodzaju sprzeczności nie jest również uniewinnienie M. P. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów. Podstawą uniewinnienia tego oskarżonego były wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., jednak nie dotyczyły one kwestii przyjmowania przez niego pieniędzy ze sprzedaży folii jak to sugeruje apelujący. Treść uzasadnienia wskazuje *expressis verbis*, że wątpliwości Sądu dotyczyły tego czy oskarżony ten uczestniczył w przywłaszczeniu pieniędzy na szkodę firmy (...) oraz czy istotnie z góry powziętym zamiarem potwierdził nieprawdę w fakturach VAT wskazanych w zarzucie III aktu oskarżenia (str. 45 uzasadnienia).

Dodać należy, że zeznania A. B. na które powołuje się obrońca, nie tylko nie wspierają wersji oskarżonego o przekazaniu przez niego kwot wskazanych w zarzucie, ale potwierdzają jednocześnie tezy oskarżenia. Wynika z nich mianowicie, że J. D. (1) uregulował całą należność za pobraną folię w firmie(...)w B., zaś pieniądze przekazał W. K. (1), który jednak nie zwrócił ich M. P. (1) (k. 1203).

Bezpodstawny jest zarzut jakoby Sąd I instancji nie wskazał na podstawie jakich okoliczności uznał, że W. K. (1) dopuścił się przywłaszczenia mienia. Na stronie 44 uzasadnienia powołując się na liczne judykaty, Sąd Okręgowy dokonuje wykładni znamion przywłaszczenia mienia o jakich mowa w art. 284 § 2 k.k., a następnie dokuje subsumpcji stanu faktycznego ustalonego w procesie do wyników tej wykładni. W efekcie przyjmuje, że będąca przedmiotem zarzutu folia została oskarżonemu powierzona przez pokrzywdzoną firmę nie do swobodnego dysponowania lecz w ściśle określonym celu, a mianowicie pośredniczenia w przekazaniu jej odbiorcy. Natomiast oskarżony zadysponował

powierzonym mu mieniem tak jak własnym poprzez przekazanie go osobom, które pomogą mu ją sprzedać po cenie niższej od zafakturowanej i przekażą mu pieniądze z tej sprzedaży, które zatrzymał sobie, a więc włączył powierzone mu mienie do swego majątku. Rozporządzając przedmiotową folią jak właściciel z pominięciem osoby uprawnionej ostatecznie pozbawił firmę (...) tego mienia. Celem jego działania było więc niewątpliwie osiągnięcie korzyści majątkowej. W zaprezentowanym procesie prowadzącym do przyjętych wniosków nie sposób dopatrzeć jakichkolwiek błędów lub niejasności. Z tych też względów zasługują one na pełną aprobatę.

Przechodząc z kolei do oceny zasadności pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji należy zauważyć, że zarzut obrazy art. 167 k.p.k. i art. 352 k.p.k. w związku z nieprzeprowadzeniem z urzędu dowodu z zeznań A. K. stracił na aktualności w związku z oddaleniem tego wniosku dowodowego na rozprawie apelacyjnej. Z kolei dopuszczenie z urzędu wyciągu z rachunku bankowego M. P. (1) byłoby nieprzydatne dla ustalenia częstotliwości i wysokości wpłat dokonywanych przez oskarżonego. Z wyjaśnień W. K. (1) wynika bowiem, że pieniądze nie przekazywał mu na rachunek lecz w każdym przypadku miał przekazywać gotówkę bezpośrednio do rąk M. P. (1) (k. 1124).

W odniesieniu do apelacji obrońcy J. D. (1), A. U., W. U. (1), I. D. (1), J. J. (1).

Podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych : J. D. (1), A. U., W. U. (1), I. D. (1) i J. J. (1) zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych sprowadzają się do tezy, że oskarżeni ci nie mieli świadomości, że nabywana przez nich folia pochodziła z przestępstwa. Skarżący nie kwestionują natomiast faktu, że o mienie co do jego ilości i wartości wskazanej w opisie czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym zostało przez nich nabyte.

Należy zgodzić się z tezą, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia, że nabywając przedmiotowy towar w/w oskarżeni mieli świadomość, że pochodzi on z przestępstwa. Sąd Okręgowy czyniąc takie ustalenia, w części motywacyjnej wyroku wskazał na podstawie jakich okoliczności przyjął, że oskarżeni taką świadomość posiadali. Jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwalają one jedynie na przyjęcie, iż oskarżeni na podstawie towarzyszących dokonywanym transakcjom okoliczności powinni i mogli przypuszczać, że nabywana przez nich folia pochodzi z przestępstwa.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego, jak też sądów apelacyjnych, dla przypisania przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. niezbędne jest ustalenie znamion czynu określonego w ustawie karnej, za pomocą którego uzyskana rzecz była następnie przedmiotem nabycia, pomocy do zbycia lub pomocy do jej ukrycia w takim celu. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżeni przyjmując, a następnie zbywając rolnikom folię mieli świadomość, że została ona uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, a mianowicie z przywłaszczenia na szkodę na szkodę (...) S. A. w W..

Oceniając w tym aspekcie ich zachowanie należy na wstępie podkreślić, że brak jest bezpośrednich dowodów, które wskazywałyby na taką wiedzę oskarżonych co do nielegalnego źródła nabytego przez nich towaru. Dowodów takich nie powołuje również Sąd Okręgowy w pisemnych motywach swego orzeczenia. Zaistnienie tej przesłanki niezbędnej do przypisania winy oskarżonym może być zatem jedynie wynikiem oceny okoliczności towarzyszących poszczególnym transakcjom. Ich analiza prowadzi do wniosku, że choć oskarżeni nie mieli świadomości, że nabywana przez nich folia pochodzi z przestępstwa, to jednak powinni i mogli przypuszczać, że pochodzi z nielegalnego źródła.

Mianowicie W. K. (1) jednorazowo dostarczał im duże ilości folii. Mimo, iż sami nie prowadzili punktu sprzedaży, płacili cenę niższą od ceny fakturowej i obowiązującej na rynku. Uwzględniając powyższe oraz dodatkowo takie okoliczności jak oryginalne opakowania, brak dokumentów dostaw, faktur wystawionych na ich nazwisko, mogli przypuszczać, że dostarczony im towar pochodzi z nielegalnego źródła, a nie z przeceny lub wyprzedzaży. Oskarżony J. D. (1) sam przyznaje, że z firmą (...) współpracował od kilku lat i wielokrotnie nabywał tam folię, a zatem znał zarówno rzeczywistą cenę oferowanej mu folii oraz właściwą procedurę związaną z jej obrotem, jak też wymagane dokumenty jakie winny być mu przedstawione przy zakupie tak znacznych ilości. Z okoliczności sprawy wynika jednak, że nie był tą wiedzą zainteresowany i dokumentami jakie winien mu przedstawić zbywca lecz rażąco niską ceną, która umożliwia mu szybką sprzedaż dostarczonej folii i uzyskanie dużego zysku. Takimi pobudkami kierowali się również pozostali oskarżeni. Wiedzieli, że cena oferowanej folii jest rażąco niska, co umożliwia jej zbyt okolicznym rolnikom

i uzyskanie wymiernej korzyści majątkowej w postaci prowizji od każdej sprzedanej rolki. Dlatego nabywali znaczne ilości folii, przekraczające wielokrotnie ich potrzeby. Z okoliczności ujawnionych w sprawie wynika, że nie nabywali folii wyłącznie na swój użytek, ale również celem dalszej odsprzedaży. Widzieli więc w tym przedsięwzięciu możliwość łatwego i szybkiego zarobku, który ostatecznie uzyskali. Nie były to więc incydentalne przypadki pozwalające przyjąć, że mamy do czynienia z przypadkowym, jednorazowym nabyciem towaru bez głębszej refleksji co do jego pochodzenia. Skala tego procederu była ogromna, obejmowała wiele transakcji i w niektórych przypadkach mienie znacznej wartości. Daje to asumpt do przyjęcia, że wszyscy mogli i powinni przypuszczać, że będące przedmiotem obrotu mienie pochodzi z przestępstwa.

Oceny tej nie może też zmienić podnoszona przez skarżących okoliczność, że folia była zamawiana u autoryzowanego przedstawiciela dealera, dostawy folii odbywały się służbowymi samochodami, w ciągu dnia i w miejscach powszechnie dostępnych. Taki sposób dostaw nadawał bowiem dokonywanym transakcjom tylko pozory legalności, w przeświadczeniu W. K. (1) stanowił doskonały kamuflaż i nie wzbudzał niczyich podejrzeń.

Faktem jest, że podstawą ustaleń w tym przedmiocie były m.in. wyjaśnienia M. P. (1) i A. B.. Całkowicie bezpodstawny jest natomiast zarzut podniesiony w apelacji J. D. (1), jakoby ich celem było przerzucenie odpowiedzialności karnej na oskarżonego. Zauważyć należy, że apelujący nie wskazuje żadnych faktów lub okoliczności, które uzasadniałyby stawiany zarzut, co uniemożliwia głębszą polemikę z tezami środka odwoławczego w tej części.

Uniewinnienie M. P. (1) w oparciu o przesłanki określone w art. 5 § 2 k.p.k. nie oznacza, że pozostali oskarżeni winni być również zwolnieni od odpowiedzialności karnej za zarzucane im czyny. Wbrew wywodom oskarżonego, brak jest podstaw do przyjęcia tego rodzaju bezpośredniej zależności. Okoliczność, iż w świetle dokumentów towar będący przedmiotem przestępstwa był sprzedawany za pośrednictwem jego firmy (...)w B. nie oznacza, że tak faktycznie było. Sąd Okręgowy ustalił bowiem, że przedmiotowe dokumenty nie odzwierciedlały rzeczywistych operacji związanych z obrotem folią. Mianowicie ustalił, że M. P. (1) faktycznie nie zamawiał na swoją firmę folii będącej przedmiotem przestępstwa i jej nie odebrał. Nie otrzymał również środków pieniężnych z jej sprzedaży przez inne osoby. W konsekwencji nie przypisał mu również udziału w tym procederze. Jego sytuacja procesowa w świetle zebranych dowodów była więc zupełnie inna i analogia do sytuacji pozostałych oskarżonych jest nieuprawniona.

Obecność Z. K. podczas przesłuchania innych świadków na etapie postępowania przygotowawczego jest niewątpliwie uchybieniem, jednak nie mającym wpływu na treść orzeczenia w sytuacji, gdy świadek zeznawał w procesie na inne okoliczności. W toku procesu, jak również we wniesionych apelacjach, skarżący nie kwestionowali wiarygodności zeznań świadka Z. K.. W tym stanie rzeczy nie sposób przyjąć, aby podnoszona kwestia miała znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wpływ na treść wydanego wyroku.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest z pewnością precyzyjne i wyczerpujące we wszystkich elementach, jednak wskazuje jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zawiera też wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Jako takie spełnia zatem elementarne wymogi określone w art. 424 § 1 k.p.k. i umożliwia pełną kontrolę zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu odwoławczym.

Faktem jest, że uzasadnienie kwestii świadomości poszczególnych oskarżonych co do tego, że dostarczona im folia pochodzi z przestępstwa jest identyczne w swej treści. Taka forma części motywacyjnej wyroku nie uchybia jednak przepisom postępowania. Wielokrotne powielanie zaprezentowanej argumentacji uzasadniały tożsame okoliczności dostaw folii oskarżonym. Podkreślić należy, że z powielaniem stawianych zarzutów i argumentacji stawianych tez mamy do czynienia również w apelacjach obrońców oskarżonych.

Analiza uzasadnienia wyroku w części dotyczącej J. J. (1) istotnie wskazuje, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednak Sąd I instancji nie wskazuje tej przesłanki jako znamienia przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k., decydującego o jego bycie. Niewątpliwie jednak wszyscy taką korzyść majątkową uzyskali, odsprzedając z prowizją nabyty towar innym osobom.

Odnosząc się z kolei bezpośrednio do apelacji obrońcy I. D. (1), należy zgodzić się, iż w toku rozprawy M. P. (1) została okazana faktura VAT nr (...) podpisana przez M. P. (1), który nie był w stanie wyjaśnić w jakich okolicznościach doszło do jej wystawienia oświadczając, że tego nie pamięta (k. 1160). Nie można jednak zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, że w identycznych okolicznościach i na tych samych warunkach, I. D. (1) nabył folię objętą zarzutem od J. D. (1) i W. K. (1). W przedmiotowej fakturze wpisane zostały ceny 219 zł.(...) i 265 zł. (...). Natomiast przed Sądem, I. D. (1) przyznał, że za folię objętą zarzutem płacił po 195 zł. Część tej folii zatrzymywał sobie, a część sprzedawał okolicznym rolnikom, zaś pieniądze pochodzące ze sprzedaży przekazywał J. D. (1), nie żądając przy tym żadnych faktur, pokwitowań lub innych dokumentów(k. 1154 - 1165).

Skarżący trafnie zarzucają, że Sad meriti nie wskazuje w pisemnych motywach wyroku za jakie kwoty poszczególni oskarżeni nabyli folię. Jednak ceny folii obowiązujące w legalnym obrocie na podstawie wystawianych faktur i ceny po której ta folia była zbywana wynikają z wyjaśnień oskarżonych i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków.

I tak M. P. (1) podał, że w fakturze wpisywana była cena 249,69 zł, za folię 500 i 309,96 zł. za folię 750, do której doliczona była jego marża w wysokości 7 – 8 %.

Zarówno firma (...), jak również on sam, w swoim punkcie dealerskim nie udzielali żadnych rabatów (k. 1125). Natomiast sprzedawana była przez oskarżonych po znacznie niższej cenie, a mianowicie po 195 zł. i 235 - 240 zł. (k. 749, 1143).

Ustalenia te dodatkowo weryfikują zeznania przedstawiciela pokrzywdzonej firmy (...) - świadka Z. K., który podał, że po ujawnieniu procederu związanego z nielegalnym obrotem folią podjął działania mające na celu ustalenie jej odbiorców i nabywców. W ich wyniku dotarł do klientów w rozmowie z którymi ustalili, że nabywali oni folię po cenie znacznie niższej od ceny wynikającej z faktury, a mianowicie w wysokości 190 – 220 zł. za rolkę (k. 1320).

Brak jest jakichkolwiek danych wskazujących na to, że na rynku funkcjonowały niższe ceny folii od tej oferowanej przez firmę (...) lub też, aby pokrzywdzona firma lub inne firmy z branży udzielały rabatów sięgających nawet 30 % . Dowodów na to nie wskazują również skarżący co wskazuje, że sugestie apelujących, że oskarżeni mogli liczyć na tego rodzaju rabat są całkowicie bezpodstawne.

Wynikiem takiej konstatacji było wydanie przez Sąd Apelacyjny orzeczenia reformatoryjnego w tym zakresie poprzez modyfikację czynów przypisanych oskarżonym: J. D. (1), A. U., W. U. (1), I. D. (1), J. J. (1) i ich przyjętej kwalifikacji prawnej, zaś jej konsekwencją była też zmiana podstawy skazania i wymiaru kary. Zaznaczyć należy, że kierując się dyspozycją art. 435 k.p.k. zmieniono wyrok również na korzyść S. K. (1), który nie wniósł środka odwoławczego, albowiem przemawiały za tym te same względy. Taka korekta wyroku obowiązała też sąd odwoławczy do ponownego orzeczenia kar wobec oskarżonych, które w swym wymiarze nie odbiegają jednak od kar orzeczonych przez Sąd I instancji.

W odniesieniu do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S. A. z siedzibą w W..

Korekty wymagało też orzeczenie w zakresie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wobec oskarżonych. Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S. A. w W., że uzasadnienie Sądu I instancji dotyczące odstąpienia od orzeczenia o obowiązku naprawienia przez oskarżonych w całości wyrządzonej szkody jest niejasne i nie znajduje oparcia w przepisach prawa karnego jak też ugruntowanym już w tym zakresie stanowisku doktryny i judykatury. Powołanie się w nim na brak nadzoru nad wydawaniem towaru przez pracowników pokrzywdzonej firmy może wskazywać, że Sąd I instancji przyjmuje jej przyczynienie do powstałej szkody. Nie sposób jednak doszukać się w nim jakiej części szkody dotyczy to przyczynienie. Zasadność podniesionego zarzutu nie przesądza jednak o uwzględnieniu wniesionej w tej części apelacji.

Sąd Apelacyjny nie podziela bowiem poglądu apelującego jakoby wysokość szkody spowodowanej przez poszczególnych oskarżonych została w sposób bezsporny ustalona i udowodniona, co dawało podstawę do orzeczenia o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez wszystkich oskarżonych.

Sąd I instancji na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonych indywidualny obowiązek pokrycia w części szkody wyrządzonej przestępstwem, jednak nie wskazał w oparciu o jakie kryteria ustalił zasadność orzeczonego obowiązku i jego wysokość.

Żadnego uzasadnienia w okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje zobowiązanie każdego z oskarżonych do solidarnego naprawienia szkody, zwłaszcza, że orzekany na mocy art. 46 § 1 k.k. obowiązek stanowi środek karny, którego nie wykonanie pociąga za sobą daleko idące skutki dla oskarżonych, w tym może spowodować zarządzenie wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności (art. 75 § 2 k.k.).

Solidarny obowiązek naprawienia szkody zasadny byłby w przypadku przyjęcia współsprawstwa, które polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu. Jednak oskarżonym nie przypisano popełnienia czynów wspólnie i w porozumieniu. W konsekwencji każdy z nich zobowiązany jest do naprawienia szkody jedynie do wysokości wyrządzonej indywidualnie przypisanym mu czynem. W tym przypadku zatem orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w całości sprzeciwia się zasada indywidualizacji środka karnego.

Petitum wniesionej apelacji wskazuje, że skarżący dostrzega również taką konieczność domagając się od oskarżonych pokrycia szkody jedynie w części dotyczącej czynów im przypisanych. Uwadze skarżącego umyka jednak okoliczność, że zaistniałą szkodę spowodował bezpośrednio W. K. (1). Mianowicie z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że przywłaszczył on powierzone mu mienie w łącznej wartości 976.486,71 zł., w tym mienie zbyte pozostałym oskarżonym, których udział polegał jedynie na udzielenia pomocy w zbyciu uprzednio przywłaszczonej folii, zaś uzyskana przez nich bezprawna korzyść majątkowa obejmowała prowizję otrzymaną ze sprzedaży folii innym odbiorcom.

W odniesieniu do tych oskarżonych można byłoby ewentualnie rozważyć zasadność orzeczenia na mocy art. 45 § 1 k.k. przypadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa. W sytuacji jednak, gdy w toku procesu nie została ustalona suma korzyści majątkowych uzyskanych przez poszczególnych oskarżonych, przy jednoczesnym braku zaskarżenia wyroku w tej części, uzupełnienie zaskarżonego wyroku o ten element na obecnym etapie postępowania nie jest możliwe.

Sąd Okręgowy nie wykazał też w swym uzasadnieniu z czego wynika częściowa szkoda o której orzekł w pkt. IX części dyspozytywnej wyroku w stosunku do oskarżonych : J. D. (1), A. U., W. U. (1), J. J. (1), I. D. (1), S. K. (1). Jeśli zatem szkoda nie została bezspornie udowodniona, nie było też podstaw do orzeczenia wobec w/w oskarżonych obowiązku jej naprawienia na podstawie art. 46 § 1 k.k. Dlatego też Sąd Apelacyjny skorygował w tej części zaskarżony wyrok i uchylił wobec tych oskarżonych orzeczony środek karny.

Dodatkowym argumentem uzasadniającym takie stanowisko jest okoliczność, że oskarżeni nie dopuścili się przypisanych im przestępstw w formie zjawiskowej współsprawstwa, bowiem paser nie może być uznany za osobę współdziałającą w popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia. Z istoty rzeczy działanie pasera musi mieć przecież miejsce już po popełnieniu czynu zabronionego, za pomocą którego uzyskano rzecz stanowiącą przedmiot paserstwa i bez uprzedniego porozumienia. Paserstwo stanowi swoistą formę pomocy udzielonej osobie, która uzyskała rzecz za pomocą czynu zabronionego, realizowaną po dokonaniu owego czynu. Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, że w niektórych przypadkach zasadne jest solidarne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na sprawców kradzieży i pasera i samo istnienie lub brak porozumienia nie przesądza o niemożności wydania tego rodzaju rozstrzygnięcia. Jednak przywołane w tym zakresie stanowisko judykatury nie dotyczy sytuacji z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 sierpnia 2013 r., sygn. akt II AKa 115/13, na które powołuje się apelujący, a które dotyczy innego stanu faktycznego, został wyrażony pogląd, że za orzeczeniem

solidarnego obowiązku naprawienia szkody przemawia okoliczność, że przestępcze zachowania sprawców kradzieży oraz pasera wzajemnie się uzupełniały i trudno byłoby ustalić w jakim stopniu poszczególni oskarżeni przyczynili się do powstania szkody wyrządzonej przestępstwami kradzieży i paserstwa. To z kolei wg. Sądu uzasadniało przypisanie zarówno sprawcom kradzieży, jak i paserowi odpowiedzialności cywilnej za pełnię wyrządzonej szkody.

W przypadku W. K. (1) nie ma wątpliwości, że spowodowana przypisanym mu czynem szkoda obejmuje wartość przywłaszczonego na szkodę pokrzywdzonej firmy (...) S. A. w W. mienia w postaci folii na łączną sumę 976.486,71 zł., co zgodnie z wnioskiem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zawartym w apelacji i dyspozycją art. 46 § 1 k.k. obligowało sąd odwoławczy do orzeczenia obowiązku jej naprawienia w całości. Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił w tej części zaskarżony wyrok zobowiązując W. K. (1) do zapłaty wskazanej kwoty na rzecz pokrzywdzonego.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że obrońca I. D. (1) trafnie podnosi, że obowiązek naprawienia szkody, przewidziany w art. 46 § 1 k.k., dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono w całości albo w części. Stosownie zatem do dyspozycji art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Powyższa klauzula antykumulacyjna ma jednak zastosowanie jedynie przy zaistnieniu tożsamości podmiotowej i przedmiotowej roszczenia, zaś ten warunek nie jest spełniony w przypadku postępowania cywilnego jakie M. P. (1) wytoczył przeciwko pozostałym oskarżonym. Jak bowiem wynika z treści uzasadnienia wniesionej apelacji, wszczęty proces cywilny nie dotyczy mienia będącego przedmiotem przestępstwa w niniejszej sprawie lecz wzajemnych rozliczeń finansowych pomiędzy oskarżonymi. Jego stroną nie jest natomiast pokrzywdzona firma (...) S. A. w W.. Jej pełnomocnik na rozprawie apelacyjnej jednoznacznie oświadczył, że z jej powództwa nie toczy się żadne postępowanie cywilne dotyczące mienia objętego postępowaniem w niniejszej sprawie.

W odniesieniu do apelacji obrońców oskarżonych, w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Przechodząc z kolei do oceny wymiaru kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych, należy na wstępie odnieść się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary podniesionego w apelacji obrońcy W. K. (1). Zarzut ten może być skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdy suma kar i środków karnych orzeczonych w stosunku do oskarżonego nie uwzględnia w należyтым stopniu ustawowych dyrektyw sądowego wymiaru kary. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie, uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy określone w art. 53 k.k., bacząc przy tym, aby orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego i spełniła pokładane w niej cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wyeksponował również okoliczności łagodzące i obciążające, które również uwzględnił w swym orzeczeniu. Nie były też one kwestionowane przez apelującego. Niecelowe jest więc ponowne ich przytaczanie, zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny przyjęte tam ustalenia w pełni aprobuje.

Nie ulega wątpliwości, że czyn przypisany temu oskarżonemu, charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości z uwagi na sposób działania i wysokość wyrządzonej szkody. Skala jego przestępczego przedsięwzięcia, trwającego dłuższy okres czasu, skutkiem którego było wyrządzenie pokrzywdzonej firmie znacznej szkody poprzez przywłaszczenie mienia znacznej wartości w wysokości 976.486,71 zł., nie pozwala na podzielenie poglądu obrońcy oskarżonego, iż stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu nie jest wysoki. Wbrew wywodom skarżącego dla ustaleń w tym przedmiocie nie ma znaczenia okoliczność, że jego działania przestępcze ułatwiły zaniedbania ze strony pracowników pokrzywdzonej firmy. Istotną okolicznością obciążającą jest również to, że W. K. (1) był już uprzednio karany za przestępstwo umyślne tego samego rodzaju przeciwko mieniu na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, jednak nie wykorzystał otrzymanej wówczas szansy (k. 1397). Obecnie przypisanego mu czynu dopuścił się bowiem bezpośrednio po wydaniu wyroku skazującego przez Sąd Rejonowy w Dębicy z dnia 12.04.2011 r. w sprawie II K 1070/10. W tym stanie rzeczy zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w przypadku tak niepoprawnego sprawcy, jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności może spełnić pokładane w niej cele wychowawcze, zapobiegawcze i wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego.

Wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają więc za potraktowaniem takiego sprawcy z całą surowością prawa.

Kary orzeczone wobec pozostałych oskarżonych zostały zróżnicowane i dostosowane do stopnia winy każdego z nich i wagi przypisanych im czynów. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Apelacyjny miał na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary, jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonych. Konsekwencją ustalenia, że każdy z nich odniósł z zaistniałego procederu ściśle określoną korzyść majątkową było orzeczenie stosownych kar grzywny. Dlatego też mimo zmiany kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym, przy jednoczesnym utrzymaniu wymiaru kar na poprzednim poziomie, tak orzeczonych kar nie można postrzegać jako rażąco surowych.

Z tych też względów, Sąd Apelacyjny nie dostrzegając innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, orzekł jak w sentencji.

O opłacie za drugą instancję rozstrzygnięto na mocy art. 8 Ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zaś o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze zgodnie z dyspozycją art. 636 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.